

COURTIER

2025

Ik heb gans mijn leven gestolen en gepakt. Nooit, ben ik gepakt, nooit gestraft. Ze zeggen en ze zeggen zoveel. Ik heb van mijn bezit genoten en nog steeds. Ik denk niet dat ze mij nu nog gaan pakken, ik steel niet meer, ik heb genoeg. Ik had nooit gedacht genoeg te hebben, maar zie, nu wel. Ik kan gaan en staan waar ik wil. Zonder op te vallen. Dat is regel nummer één. Hang de grote Jan niet uit. Hang de kleine Jan niet uit. Hang geen Jan uit, zeker geen Jan.

Ze zeggen en ze zeggen zoveel. Wat je steelt moet je teruggeven. Je mag in de eerste plaats niet beginnen met stelen. Het achtste gebod. En wat je vindt daar moet je de eigenaar van zoeken en het teruggeven. Vind je die niet dan deel je het uit aan de armen. Ik heb daar niets van gedaan. Ongestraft. Ze zeggen zoveel. Ik gaf het niet terug, ik gaf het niet weg, ik hield het, voor mezelf. Daarom had ik het ook gepakt, voor mezelf. Om te voorzien in mijn levensonderhoud, in het begin. Vóór dat begin omwille van de goesting. Stelen heeft iets. Bestolen worden heeft ook iets, natuurlijk. Ik kies voor het eerste. Daar kun je voor kiezen, voor het tweede niet. Zelf ben ik niet veel bestolen. De balans is in mijn voordeel.

Een Robin Hood ben ik nooit geweest. Daar is empathie voor nodig. Op die empathie kom ik nog terug. Geen Robin Hood, ik was niet selectief in mijn cliënteel, eerder onpersoonlijk. Het meest genoot ik van de kantjes, ervan afrijden, en van de kantjes die van het schip vallen. Zo van die zaken. In tegenstelling tot wat je zou denken, en wat ik dacht, is daar altijd een koper voor. De mensen zeggen zoveel, als de prijs maar goed is. Soms denk ik dat het dat is wat China doet de dag van vandaag, dat al hun producten van het schip zijn gevallen, zulke prijzen. Nee, het is toch niet hetzelfde, ik ken niets van Chinezen. Dat ligt aan hen, gesloten mensen, Chinese muur, taal die geen mens begrijpt en smijten met goedkope producten. Ze maakten zelfs mijn markt kapot. Voor een deel. Ik had meer marge, produceerde niets, kocht zéér goedkoop in, had weinig vaste kosten.

Ik ga u vertellen wanneer mijn wereld is veranderd. Ik leerde een verpleegster kennen en die was doodeerlijk. Een nieuwe wereld ging voor mij open. Niet dat zij daar een punt van maakte, dat ze eerlijk was. Het viel mij op, zij was er zich niet bewust van. Ze kon niet anders, het was dat of doodgaan. Alles wel beschouwd, ik moet het toegeven, heb ik veel verpleegsters bedrogen. Ik niet alleen. Er worden veel verpleegsters bedrogen. Daar zijn redenen voor. Ze willen verzorgen. Nee, niet ontbaatzuchtig, ze werken en ze worden betaald. Om mensen te

verzorgen. Mensen in precare omstandigheden. Voor wat ze doen kunnen ze niet genoeg betaald worden. In vergelijking met andere lonen, vind ik, worden ze goed betaald. Dat is omdat jij geen empathie hebt, zegt mijn verpleegster daarover. Met hun verdiende loon kopen ze graag. Ze verzorgen graag, ze kopen graag. Kopen is zelfzorg. Ook al kopen ze cadeautjes. Ze hebben werkzekerheid en consumeren. Het zijn geen rekenaars, ze zijn niet goed in cijfers, ze slaan de laatste nullen over, hebben ze niet zien staan.

Verpleegsters bedriegen is geen sport. Stelen van verpleegsters is geen sport. Ze zouden er aan ten onder gaan, misschien, ik heb geen idee, waar het zou eindigen, zo snel gaan die niet ten onder. Een uitgelezen cliënteel zijn ze, in mijn branche. Ik heb dat allemaal moeten leren. Ik wist niet dat er verpleegsters bestonden. Ik dacht dat alle mensen waren zoals ik, een beetje nemen, een beetje incasseren, een beetje terugnemen, van die zaken. Een verpleegster niet, een verpleegster betaalt de prijs. Wat kost het? Oei. Ze wacht, werkt, verdient, betaalt. Ik heb mijn verpleegster af en toe een beetje van mijn geld toegestopt. Niet te veel, om te oefenen in empathie, denk ik, niet te veel, het is eigenlijk tegen mijn natuur dat.

Mijn vriendenkring. Nog zoiets. Kring wel. Vrienden? Ik denk niet dat ons-kent-ons iets belangeloos voor mekaar zou doen. Waarom zouden we. De ander zou het niet voor mij doen. Ik zou het zelfs niet vragen. Om geen neen te krijgen. En omdat ik er zelfs nog niet aan denk. Ik ben altijd klein gebleven. Ik had mijn mannetjes kunnen hebben, mijn kring, maar je weet niet waar dat eindigt en ze leren snel. Hoe minder geleerden hoe beter. Klein en onopvallend. Juwelen van Napoleon stelen is om problemen vragen.

Ik zit hier in de zon in Marbella. Het is winter maar hier niet. Het is hier goed. Driehonderdtwintig dagen zon per jaar, zachte winters, warme zomers. Ik doe hier niets, dat is wat men hier doet, niets, en dat hoeft ook niet. Ik ben binnen. Zit buiten, ben binnen. Een genot op mijn leeftijd. Niet te warm, niet te koud, geen zorgen, niet te veel zorgen, niet te veel kwalen. Geloof mij, ik heb betaald voor een pensioen, maar daarvan zal het niet komen. Ze zouden beschaamd moeten zijn. Nee, ik klaag niet. Ik heb veel betaald voor mijn pensioen, in verhouding, niet op alles. Veel was niet aangegeven. Ik ging mezelf in de problemen brengen had ik dat moeten doen. De huizen zijn hier in het wit. Dat valt mij nog elke dag op. Houdt de warmte buiten. Wit is netjes. Wit maakt snel vuil.

Moest de hel bestaan, ik voldoe aan de voorwaarden. Moest God bestaan en Sint-Pieter en zo. Ik zou het mogen horen. Moest ik het willen geloven. Die verhalen hebben bij mij nooit gewerkt. Ik ben eerder van de partij van apostel Thomas, laat het mij eerst eens zien. Ik geloofde hen niet, die die het vertelden. Ik herken dieven, ik ruik ze, ik ben één van hen, we spelen muziek in hetzelfde orkest. Woorden, woorden, woorden. In de middeleeuwen hakten ze een

hand af, hingen ze dieven op. Korte metten. Tot het schuldgevoel kwam omdat ze niet alle dieven te pakken kregen, er trouwens veel te weinig galgen zouden zijn. Ze wilden niet alle dieven pakken, dat kwam veel te dicht. Kom niet te dicht asjeblieft. Hou de mens binnen de lijn met dreigementen en absolutie. Een school vissen gelooft dat. Andere vissen houden zich gedeisd. Ik ben één van die.

Mijn verpleegster is niet meegekomen naar Spanje. Het gaat wat minder tussen ons. Ik laat het achterste van mijn tong niet zien, zegt ze. En dat is waar. Wat wil zij van het achterste van mijn tong? Ik denk dat zij iets anders bedoelt, iets wat ik niet heb. Zij, heeft haar hart op haar tong en daarachter misschien wel niets. Ze heeft mijn wereld veranderd, mijn wereldbeeld, een deel daarvan. Ik had eigenlijk al genoeg, toen. Mijn wereldbeeld mocht veranderen, ik had genoeg. Gelukkig maar. Het kwam mij goed uit. Haar wereldbeeld kwam op het juiste moment, het paste mij. Maar ik ben mijn eigen kleren blijven dragen. Een oude vos. Een oude vos ben ik. En verpleegsters zijn kippen. Ze leggen eieren, ze kunnen niet anders. Koeien. Ze geven melk, ze kunnen niet anders. Natuurlijk, wij, slimme boeren, pushen ze een beetje, in die richting, eenmaal op gang kunnen ze niet meer terug. Wij, vossen, zijn geen dieren, niets voor het erf. Behalve 's nachts. Wanneer de boer slaapt en zijn boerin slaapt en de waakhond aan de ketting slaapt. Dan komen wij en maken niemand wakker. Ik ben geen wolf. Geen paard of pony voor mij, dat krijg ik niet op en dat maakt de mensen kwaad, mensen die paarden en pony's hebben. Die kennen ook vaak de weg. Ik verkies deze die de weg niet kennen. Die erbij gaan zitten en incasseren en weer opstaan en gaan werken. Moest die groep er niet zijn, die kudde, schapen, die wol geven, ze kunnen niet anders, er zou niet veel te rapen vallen voor mensen in mijn business, mijn balans zou rap negatief zijn.

Een beetje buiten de wet vallen, aan gene zijde van de wet, heeft zijn voordelen. Pas op, daar moet je de wet voor kennen, voor je het weet val je aan deze zijde. Soms is het voldoende de makers van de wetten te kennen, hun mentaliteit, de geest van hun wetten is voorspelbaar.

Geld is een plezier. Ik kan er alles mee doen, hier in Spanje. En niet duur. Ik meng mij onder de gepensioneerden. Petanque speel ik graag en stelen doe ik hier niet. Geen zorgen aan mijn hoofd. Inburgering. Eten in een chiringuito op het strand. Espetos de sardinas met een glas tinto de verano. Op mijn chanclas en met opgerolde broekspijpen, daar ken ik het Spaans niet van. Ik heb mij een linnen broek gekocht voor geen geld. Ja, ze beginnen mij daar en daar al te kennen. Ik ben linkshandig, dat is een voordeel bij petanque, en als ze vragen wat ik deed voor de kost, zeg ik courtier. Dat klinkt net als wat het is.

Ik heb getwijfeld of ik hier een kleine haciënda zou kopen. Maar viel dat niet te veel op? Een jacht. Er is hier een jachthaven, de Puerto Banús, luxe jachthaven. Daar spelen er ook van in

mijn orkest. Wat is dat met die jachthavens? Koop u een stinkend stuk braakliggend aan het water, maak een jachthaven, zet er witte, strakke appartementsblokken rond, geef aan een golfterrein water dat er niet is en vang de blaasvliegen, de vleesvliegen, de dazen en de strontvliegen.

Geen haciënda voor mij, geen landgoed, geen casa de lujo, geen jacht, geen golf. Waar heeft die dat geld gehaald? En dan nog het onderhoud en zo, zorgen en onderhoud. Ik heb mij een appartementje gekocht. Petanque en een appartement. Twee slaapkamers. Op een domein. Alles in het wit. Met terras en zicht op zee, in de verte, de bandieten. Het zou onverstandig geweest zijn van het niet te kopen, dat zijn de prijzen hier. Zulke prijzen. Een domein gepensioneerd. Woonzorgcentrum zonder zorg.

In de zomer kan het hier heet zijn. Dan blijven we binnen. In de airco achter de witte muren. En ja, ik zie hier nog opportuniteiten maar ik geef er niet aan toe. Soms zie ik het een ander in mijn plaats doen. Ik heb daar een oog voor. We zwijgen dan, de dader en ik, die het gezien heeft. Ik blijf er buiten. Er buiten blijven, niet gemakkelijk. Nergens in betrokken raken, niet gemakkelijk. Rust en veiligheid gaat boven alles op mijn leeftijd. En ik wil mijn verpleegster niet kwijt geraken. Alhoewel ik ze al een beetje kwijt ben, denk ik. Ze is niet meegekomen naar Spanje, ik zei het al. Ze houdt nochtans van de zomer in de winter. De zon. Het licht en vooral de warmte. Wie niet? Ik ben zo niet gebonden aan andere mensen, zij wel. Ze is daar gebleven. Ze belt mij af en toe.

Ik heb het nooit voor de kick gedaan. Soms gaf het een kick, dat wel, noem het een neveneffect. Er waren er die het voor de kick deden. Ik stuurde ze naar het casino, kick genoeg daar. Hoeveel keer heb ik niet gedacht van nu komen ze mij halen. Komaan zeg. Nooit. Jamais. Nunca. Ik ben voorzichtig, dat is waar. Maar er is meer. Ik heb de juiste kop, de juiste look. Ze zouden het nog niet willen geloven, niet kunnen, de mensen, dat kan ik niet geloven, al staan ze er met hun eigen ogen op te kijken.

Het is begonnen met balpennen. Potloden ook. Ik had schrijfgerief, op school, in de klas. Maar ik wou er meer. Ik wou er niet meer, ze lagen er gewoon en ze waren van niemand, op dat moment. En er lagen er overal. Pennenzakken. Speeltijd. Een balpen onder de bank. Het duurde niet lang voor ik veel balpennen had. En veel potloden. Knikkers ook. Niemand zei iets. Zo is dat begonnen en het is niet meer gestopt. Tot ik mijn verpleegster leerde kennen, ik zei het al. En die vragen als kind. Wat ga je later worden? Later? Kweenie. Wat wil je later studeren? Euh studeren, kweenie. Ik wist het wel. Waarvoor was dat allemaal nodig? Iets worden? Studeren? Ik had mijn keuze al lang gemaakt. Niet later maar nu. Ik hield mijn keuze voor mezelf. Wijselijk. Mijn zaakjes marcheerden. Ik vond een balpen onder een bank en ik hield die voor

mezelf en niemand vroeg die terug. En iedereen had balpennen, er waren geen armen. En ik dacht als ik nu al zo gemakkelijk aan zoveel balpennen geraak wat zal dat later wel niet geven? En dan, het is nog niet gedaan, ontdekte ik dat er mensen waren die wilden betalen voor iets wat mij niets kostte. Ik leerde vraag en aanbod kennen. En het is nog niet gedaan, soms creëerde het aanbod de vraag. Als de prijs maar goed is. Ik zeg het, mijn zaakjes marcheerden. Je hebt er geen idee van wat mensen kopen als de prijs goed is.

Het vraagt een stalen karakter. Om matig te blijven. Om de grote Jan niet uit te hangen, om niet op te vallen. Hoe graag je ook wil tonen wat je kunt. Dat je ook iets kunt. Dat je wel iets kunt. Ik heb onopvallende jobs gedaan. Hier en daar en af en toe. Om gaatjes te vullen en het geheel een smoel te geven. Het was tijdverlies, ik had er de tijd voor, ik kon het mij permitteren van tijd te verliezen. Het was moeilijker om klein te blijven dan om groot te worden. Je kunt je niet voorstellen welke voorstellen je krijgt bij de minste onoplettendheid. Voor je het weet loop je in de belangstelling. Denk nooit dat je de enige gier bent en denk nooit dat er geen grotere gieren zijn. Het heet niet voor niets onderwereld, het is een wereld, en het kan er heet zijn.

Om misschien toch iets van de sluier op te lichten. Ik zou het beter niet doen, maar goed. Ik zit hier nu toch in Spanje, alleen en onopvallend in mijn wit appartement. Mijn doelgroep was de betere klasse. Met beter bedoel ik rijker, de rijkere klasse. Bij voorkeur. En ik verkocht mijn buit onder de behoeftigen. Voilà mijn businessmodel. En ik mag mijn specialiteit niet vergeten te vermelden. Overschot. Er is zoveel overschot, zoveel te veel, zoveel dat mensen niet nodig hebben, waar mensen niet meer aan denken. Omdat het te veel is om aan te denken. Mensen, bedrijven, organisaties. Ik heb het niet over de procentjes. Een gewone courtier doet er hier en daar een procentje bij, hier en daar een procentje af, vangt procentjes, lonend maar miserie. Luister nu goed. Wist je dat er rijken zijn die een huis vergeten? Een bezit gewoon vergeten? Een naamloze belegging, oma. En van die kleine onopvallende zaken, een kunstwerkje hier, een antieken meubeltje daar. Dat loopt voor de gewone man snel in de maandlonen. Ze zitten met hun kont op hun centen, die rijken, en terwijl dementteert hun hoofd. Niet allemaal. Er zijn er. Er zijn er die niets vergeten en er zijn er die iets vergeten en van de laatste groep zijn er voldoende. Er is zoveel geld in de wereld. Geen idee waar dat allemaal vandaan komt. Er is meer geld dan vroeger, veel meer dan in de tijd zonder geld.